

Gió Ngược

Lâm Chương

Sơn Ca và mèo ngủ chung, mèo nằm trong lòng, gối đầu lên cánh tay nó như một đứa em cưng. Nó thường vuốt ve, nhiều lúc còn hôn lên cái mũi đỏ hồng của mèo nữa. Ông Lâm nói:

- Con không nên hôn mèo.
- Why? - Nó hỏi.

Ông Lâm không thích lối hỏi cộc lốc theo kiểu người Mỹ. Ông dặn các con, ngoài thì giờ ở trường, về nhà phải nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt. Tập cái lễ độ của người Đông Phương, gọi dạ bảo vâng. Ông sợ con ông quên nguồn gốc giống nòi, và kể với nó về chuyện Lạc Long - Âu Cơ, trăm trứng trăm con. Nó hỏi lại:

- Chuyện ấy có thật không?
- Đã bảo rằng truyền thuyết, thì đừng hỏi thật hay giả. Hỏi thế chẳng khác nào con móc họng ba.
- Móc họng là gì vậy ba?
- Là kê tử đứng chặn họng không cho người ta nói.
- Nhưng con hỏi để tìm hiểu.
- Tìm hiểu thì phải biết lắng nghe, chứ không phải hỏi có tính cách bắt bí.

Trong gia đình, ông Lâm cảm thấy có điều gì không ổn đối với các con. Chẳng hạn, khi ông nhắc về một xứ sở xa xôi có một nền văn hiến bốn ngàn năm đầy tự hào của ông. Nghe xong, đứa con gái lớn ngồi trầm ngâm. Tưởng nó đã thấm nhuần tư tưởng do ông truyền đạt. Ông đặt câu hỏi để rà lại sự hiểu biết của nó:

- Con nghĩ thế nào?
- Con nghĩ, Mỹ chỉ có hai trăm năm lập quốc mà tiến bộ văn minh kinh khủng. Còn bốn ngàn năm văn hiến sao ề uột quá.
- So sánh thế là bất công với tổ tiên mình. Nhìn tới nhưng phải biết ngó lui, con ạ!

Và ông nêu những sự kiện trong quá khứ dân tộc, để con ông ngó lui. Nó nhận xét:

- Cả một pho lịch sử thắm đẫm máu và nước mắt.
- Chỉ có thế thôi sao?
- Thế thôi!
- Con không thấy tiền nhân của mình rất anh hùng sao?

Đứa con gái e dè hỏi lại:

- Ba cho phép con nói thật không?
- Nói đi. Thanh thật là đức tính đáng quý.
- Anh hùng nhưng hiếu chiến quá.
- Tổ cha bây! Chưa chi đã phản lại giống nòi. Đạp cứt ngoại lai! Chống lại thằng ăn cướp, đánh đuổi ngoại xâm, là ý chí quật cường mà gọi rằng hiếu chiến à?

Thấy ông Lâm nổi sùng, đứa con gái không dám mở miệng. Nó đã có kinh nghiệm, khi ba nó trừng mắt lớn tiếng, nó nên im lặng, cút đi nơi khác.

Cũng vì nguồn gốc dân tộc và bảo tồn văn hoá, đôi khi ông Lâm làm người khác phải ngỡ ngàng. Có lần, ông đến thăm người bạn, gặp lúc nhà đang đông khách. Con của bạn và các bạn của nó chào ông bằng cách đưa tay vẫy vẫy, miệng nói: "Hi! Hi!". Ông Lâm khó chịu với kiểu chào có vẻ đồng đẳng này, ông cho thế là trịch thượng. Ông miễn cưỡng chào lại, và hỏi cho có chuyện để hỏi:

- Các cháu còn đi học hay đã đi làm?

Chúng cứ ngớ ra, không hiểu. Vợ người bạn vội đỡ lời:

- Tụi nó không biết tiếng Việt đâu. Tất cả đã ra trường, đã đi làm. Toàn là bác sĩ, dược sĩ, kỹ sư cả đấy.

Cách giới thiệu của bà, ông Lâm thấy có hàm ý hãnh diện khoe khoang. Ông nói:

- Tụi nó là những con dơi.
- What's koan giới?

Chúng trở mắt nhìn nhau. Có đứa thông dịch: "The bats."

- Why? Why?

Lại cũng kiểu hỏi cộc lốc. Ông Lâm cười cười khinh khỉnh:

- Con dơi nhập bầy với chim. Chim nói, "mày không phải chim, mày có mỏ chuột lông mao, hãy về chơi với chuột." Dơi về nhập bầy với chuột. Chuột nói, "mày không phải chuột, mày có cánh biết bay như

chim, hãy về chơi với chim." Các cháu cũng thế. Mỹ không nhận mũi tẹt da vàng là người đồng chủng.

Quay về với Việt, thì không biết nói tiếng Việt, làm sao hội nhập?

Sau khi nghe thông dịch, chúng kêu lên: "Koan giới. Koan giới." Và nhún vai cười hô hố. Bà vợ ông chủ nhà hơi ngượng, vì ông Lâm chẳng những đã không tâng bốc vị nể các sĩ các sư, lại còn giữ giọng châm biếm mỉa mai một cách kỳ quặc. Ngày ấy trở đi, hai bên ít khi lui tới.

Đối với Sơn Ca, ông đã dặn rồi nhưng một lúc bất chợt nào đó, nó vẫn "why" với ông. Lần này, ông chỉ thoáng nhíu mày.

- Lông mèo vào phổi sẽ bị ho lao.
- Cô giáo của con không dạy như thế.
- Nhưng ngày ba còn nhỏ, bà nội của con đã dạy ba như thế.

Con bé có vẻ suy nghĩ:

- Ho lao là do vi trùng. Lông mèo đâu phải vi trùng. Sao bà nội dạy ba kỳ vậy cả?
- Không kỳ cả gì cả. Hít lông mèo vào mũi, nếu không ho lao thì cũng bị hen suyễn.
- Con phải hỏi lại cô giáo.

Sơn Ca coi cô giáo của nó là nhất. Trong gia đình, ông Lâm đã giảm uy tín từ ngày tiểu bang và nhà trường phát động chương trình kêu gọi mọi người bỏ hút thuốc. Cô giáo dạy rằng hút thuốc có hại cho sức khỏe, và làm ảnh hưởng luôn những người chung quanh. Về nhà, nó năn nỉ ông bỏ hút. Ông hứa, và bỏ được hai ngày. Sau đó, ông hút lại còn dữ hơn khi chưa bỏ. Nó mách với cô giáo về chuyện ông thất hứa. Cô khuyên hãy "kiên trì tranh đấu cho đến thắng lợi sau cùng: bãi bỏ hút thuốc." Ở nhà, con bé có mẹ và chị em nó đồng lòng sát cánh đấu tranh không mệt mỏi. Bên ngoài, nó có cô giáo hậu thuẫn làm đồng minh không bao giờ phản bội. Ông Lâm bị cô lập, đối nội đối ngoại đều thất thế. Nhưng ông hút đã mấy mươi năm rồi, không dễ gì một sớm một chiều, ai lung lay được cái nền tảng vững chắc của nicotine thấm nhuần trong máu, và thói quen phì phà khói thuốc. Cuộc chiến hút và chống hút còn đang dần co chưa biết ngã ngũ ra sao.

Một hôm con bé đi học về, nháy cả tưng mừng rỡ:

- Ba ơi. Ba ơi. Con được honor roll rồi.
- Được honor roll thì tốt thôi. Con giỏi lắm. - Ông Lâm xoa đầu tán dương nó.
- Ba có hứa, nếu con học giỏi thì ba thưởng. Con đã nói trước phần thưởng gì, ba nhớ không?
- Một con mèo.
- Mai ba dẫn con ra Pet Shop mua mèo đi ba.
- Pet Shop chỉ bán chó con.
- Có cả mèo nữa. Con đã vào coi một lần rồi.

Để lấy lại uy tín, hồng lèo lái các con ông đi vào con đường bảo tồn văn hoá dân tộc, ông Lâm giữ lời, và đưa Sơn Ca ra tiệm chó mèo. Nó chọn một con mèo con, lông trắng như cục tuyết, cái mũi hồng hồng. Có con mèo, nó không thích chơi với những con "sea monkey", một loại sinh vật có nhiều chân như con rít, nhỏ như con lặn quăn, bơi trong lọ nước. Sơn Ca nuôi "sea monkey" chẳng làm phiền gì ai. Nó đặt lọ nước lên bàn, soi thêm cái kính lúp, và chúm mũi vào ngắm nhìn những con vật li ti bơi qua bơi lại. Thế thôi. Nhưng, nuôi mèo thì phiền. Nhà thuê ở tầng cao, mèo không có nơi phóng uế bên ngoài. Thỉnh thoảng, nghe cái mùi thum thum chua chua nhức óc, ông Lâm rà mũi đánh hơi khắp các góc kẹt trong nhà, tìm cho ra nơi phát xuất. Chỉ vài thổi cút nhỏ bằng ngón tay út, nhưng sức công phá khứu giác thật dữ dội. Nước đái mèo cũng không dễ ngửi. Đó là mùi khai của nước đái trẻ con có pha thêm chút giấm. Nếu không phát hiện sớm, để lâu bốc mùi nồng gắt còn hơn nước đái quỷ. Ông Lâm đề nghị trục xuất con mèo ra khỏi nhà. Đề nghị cũng là một trò chơi dân chủ. Sang tới xứ này rồi, chế độ quân chủ đã lỗi thời, người cha không phải là một ông vua nhỏ có quyền áp đặt mọi thứ trong gia đình. Tất cả đều được hợp bàn để lấy biểu quyết chung, nhưng quyền quyết định tối hậu vẫn là ông. Vì muốn thu phục nhân tâm, nên ít khi ông Lâm dùng quyền phủ quyết. Một buổi tối, cả nhà ngồi lại bàn thảo với nhau. Mười người mười ý. Cuối cùng, đi đến thoả thuận chung. Sơn Ca được tiếp tục nuôi con mèo, nhưng nó phải đảm trách công việc lau nhà. Mục đích chính là lau nước đái và hốt cút mèo.

Vi Sơn Ca sẽ hỏi lại cô giáo về tác hại của lông mèo, nên ông Lâm điện thoại đến nhà cô giáo trước, kể chuyện Sơn Ca hôn mèo, và nhờ cô nói giúp là lông mèo làm ho lao hoặc hen suyễn. Cô giáo phản đối:

- Tôi không thể nói điều trái y học.
- Thế cô cũng tán đồng cho nó hôn mèo?
- Không phải. Tôi chỉ nói không nên hôn mèo vì vấn đề vệ sinh.
- Nếu đặt vấn đề vệ sinh, thì mèo đâu phải con vật dơ bẩn?

- Thưa ông, không nên đi quá xa mục đích yêu cầu của ông. Cứ hãy nhìn lên TV, người Mỹ họ ôm ẵm chó mèo trong lòng và hôn hít, đã có sao đâu? Ông không muốn thế, tôi sẽ khuyên Sơn Ca đừng hôn mèo. Đơn giản chỉ có thế.
- Cô cũng nên cho nó biết thêm, rằng chó mèo có thể gây ra dị ứng về đường hô hấp, như một số người dị ứng với phấn hoa thảo mộc.
- Lại nữa! Điều này có lẽ ông phải nhờ một bác sĩ giải thích cho con ông. Tôi là một cô giáo, không có khả năng ôm đồm nhiều thứ.
- Nhưng con tôi nó tin cô.
- Chính vì thế mà tôi không thể nói những gì ngoài lãnh vực hiểu biết chuyên môn. Đối với trẻ em, một lần nói sai hoặc thất hứa, những lần sau nó không tin nữa.

*****

Sơn Ca đặt tên con mèo là Snowball. Nó réo Snowball cả ngày, nhưng con mèo cứ trơ ra như không phải gọi nó. Ông Lâm nói:

- Nó đã có tên rồi. Nó không thích ai gọi nó là Snowball.
- Tên gì?
- Meo.
- Ai đặt cho nó vậy?
- Má nó đặt từ khi mới sinh ra.
- Meo. Tên xấu tệ.
- Nhưng nó thích. Con thử gọi Meo đi.

Sơn Ca giả giọng mèo kêu meo meo. Con mèo liền đến ngay.

- Còn tên của con, ai đặt vậy?
- Má mày.
- Tại sao đặt Sơn Ca?
- Ở Việt Nam ngày trước, có cô ca sĩ tên Sơn Ca, hát rất hay. Má con thích giọng hát của cô ấy, và lấy tên cô đặt cho con. Sơn Ca cũng là tên của một loài chim có tiếng hót líu lo vui tai lắm. Con có thích tên của con không?
- Thích. Nhưng người Mỹ gọi con là Sơn Khê.
- Họ gọi là gì, kệ họ. Con cứ giữ tên con. Ba rất ghét những mũi tẹt da vàng mà gọi là Mai Cò, là Biu, là Bóp, là Hé Lìn, là Xí Nì ...
- Người Mỹ gọi tên ba thế nào?
- Lâm nhưng họ phát âm thành Lem.
- Lamb là con cừu nhỏ, hiền lành để thương lắm. Nhưng ba dữ quá à!

Ông Lâm cười, triu mến ôm đưa con gái nhỏ vào lòng. Ông hi vọng rằng với đứa con này, ông sẽ dạy nó theo ý của ông. Uốn mặng từ lúc còn non. Dạy con từ thuở còn thơ... Mấy đứa con lớn, ông coi như sắp vuột ra khỏi tầm tay rồi.

*****

Con Meo Snowball gợi nhớ về một quãng đời cũ, có con Miêu Nữ, con nuôi của Biên Khuỳnh. Trong trại có hai Biên. Để phân biệt, Biên thuộc đội đi rừng kéo gỗ, anh em đặt là Biên Xe Be. Còn Biên tay cán vá của đội Xây Dựng là Biên Khuỳnh.

Miêu Nữ được Biên Khuỳnh đem về nuôi từ ngày còn tám bé. Trưa, anh nằm nghỉ ngơi trên chiếc võng, Miêu Nữ nằm trên mình anh. Cũng có lúc, anh đặt Miêu Nữ một mình trên võng, ngồi một bên đưa qua đưa lại như người mẹ dỗ giấc con thơ. Tôm khô, lạp xưởng là loại thực phẩm cao cấp của tù, anh nhin ăn, dành cho Miêu Nữ. Phải nhìn những lúc Biên Khuỳnh nằm nghiêng trên lán sạp, cầm từng con tôm khô đút cho Miêu Nữ ăn, mới thấy hết cái tình của Biên Khuỳnh đối với Miêu Nữ. Cũng có khi anh vuốt ve Miêu Nữ, mà đôi mắt buồn xa vắng như đang nhìn về một cõi đâu đâu. Anh em trong đội rất cảm thông giờ phút "sầu đứt ruột" ấy của Biên Khuỳnh.

Những năm tù cải tạo ngoài miền Bắc, Biên Khuỳnh không ai thăm nuôi. Lâu lâu, nhận được thư mẹ già, cũng chỉ những lời hỏi thăm và căn dặn yên tâm học tập tốt để sớm về đoàn tụ với gia đình. Nếu không viết như

thế, khi qua tay kiểm duyệt, bức thư sẽ đi thẳng vào sọt rác. Đó là những câu phải viết theo "thủ tục hiện hành". Nhưng bà còn phải đáp ứng cho Biên Khuỳnh biết gia đình vợ con ra sao chứ? Không, bức thư không cho anh biết thêm điều gì, ngoài hai câu trích dẫn trong truyện Kiều:

*Trải qua một cuộc bể dâu
Những điều trông thấy mà đau đớn lòng.*

Xã hội nào mà không có những điều đau đớn lòng. Nhưng điều đau đớn lòng, mẹ anh trông thấy là điều gì? Biên Khuỳnh mù tịt!

Năm 1983, Biên Khuỳnh được chuyển về Long Khánh, ở trại Xuân Lộc. Theo lời cán bộ, đưa đợt tù này về Nam, tạo điều kiện thuận lợi tiếp tục cải tạo tốt. Nghe tin, mẹ anh từ Nha Trang, đáp tàu đi Long Khánh, lên xe đò đi Xuân Lộc, ngồi xe Lam vào Gia Rai, lộ bộ thêm một khoảng đường giữa hai hàng cây so đũa, dẫn tới nhà khách thăm nuôi. Lần đầu tiên sau bao năm đi tù, Biên Khuỳnh được thăm nuôi. Gặp nhau, hai mẹ con đều rớt nước mắt, vì thấy tình trạng sa sút đến thảm hại của người thân. Không biết mẹ già đã nói những gì, Biên Khuỳnh buồn hiu, tịnh khẩu mấy ngày. Dần dần rồi anh em đội Xây Dựng cũng hiểu ra nỗi niềm của anh. Người đàn bà hết dạ yêu anh một thuở, tưởng "*sông có cạn, núi có mòn, tình vẫn không thay đổi*", đã đành đoạn cuốn gói đi theo người khác. Mà người khác lại đang thời hãnh tiến, thuộc phía đối nghịch cùng anh. Hai đứa con anh như cụm lục bình trôi theo mẹ, bình bồng vất vưởng, bữa đói bữa no. "*Trải qua một cuộc bể dâu. Những điều trông thấy mà đau đớn lòng*", mẹ Biên Khuỳnh viết trong thư là thế.

Trong trại, không chỉ Biên Khuỳnh bị vợ bỏ. Nhiều người cũng ở vào trường hợp tương tự như anh, nhưng mỗi người hành xử mỗi khác. Ở tù là một bất hạnh. Gia đình vợ con tan nát là thêm một bất hạnh nữa. Nỗi đau khổ chồng chất quá lớn đã xô con người vào đường cùng. Có người cắt động mạch, hoặc thắt cổ tự vẫn. Có người lao đầu vào lò lửa đang cháy rực, tự nướng mình. Có người nhảy vô chảo nước sôi, tự luộc mình. Anh em bằng hữu sợ một lúc quần trí nào đó, Biên Khuỳnh liều mạng. Nhưng anh không làm thế. Anh nói:

- Đàn bà trác nét mê trai, bạc tình là chuyện thường. Chỉ tội cho con cái khổ lụy vì người mẹ tội lỗi.

Để khuây khoả nỗi buồn, Biên Khuỳnh xin một con mèo nhỏ đem về nuôi. Ngoài những giờ đi lao động, anh và mèo quần quít bên nhau. Tình thương hai đứa con trôi giạt, anh phải hết vào con mèo. Anh em đội Xây Dựng đặt tên cho mèo là Miêu Nữ, con nuôi của Biên Khuỳnh.

Miêu Nữ dễ thương hết sức. Hai tròng mắt xanh lục màu ve chai. Bộ lông trắng mịn, vá thêm mảng lông màu vàng nhạt, như một thiếu nữ quàng tấm khăn san trên cổ. Nó bước đi nhẹ nhàng, ăn uống nhỏ nhẹ. Lật ngửa nó ra, lấy ngón tay cù vào nách. Nó uốn éo thân hình, quơ bốn chân bầu lầy bàn tay, kề miệng ngoạm nhẹ ngón tay rồi nhả ra ngay. Khi đùa, Miêu Nữ không bao giờ cắn mạnh, và cũng không vươn móng vuốt. Biên Khuỳnh bày trò chơi, cột miếng vải vào một đầu sợi dây, nhử cho Miêu Nữ nhào tới chụp. Anh liền kéo miếng vải đi nơi khác, và Miêu Nữ chụp hụt. Anh nói, để tập cho nó lanh lẹ khi bắt chuột. Anh lại cầm sợi dây, thòng miếng vải xuống giật giật như câu ếch, Miêu Nữ phóng lên chụp. Đôi lúc phóng quá đà, Miêu Nữ té ngửa. Anh nói, để tập cho nó nhảy cao.

Thời gian rồi cũng làm cho nỗi đau buồn của Biên Khuỳnh nguôi ngoai dần, vết thương thành sẹo. Miêu nữ lớn lên trong tình thương của anh. Đến kỳ Miêu Nữ "biết yêu", anh em đội Xây Dựng có rất nhiều đề tài để nói. Ở tù không biết ngày nào ra, hơi đâu mà buồn hoài. Yếu tố tinh thần rất quan trọng. Nếu cảm thấy ngột ngạt là nhà tù, thoải mái là nhà mình. Có khi mình đóng cửa nằm nhà cả ngày, đã có sao đâu. Nhưng nếu ở trong phòng giam, mình cảm thấy khó chịu. Tất cả đều do cảm ứng tinh thần mà ra. Hãy bỏ qua hết mọi thứ phiền não để mà sống, và cũng đừng tự hỏi sống như thế có ý nghĩa gì không. Ở tù, hãy lo mạng sống trước, còn sống thế nào cho ý nghĩa, dành cho những người đang được tự do. Cứ coi như đây là nhà của mình, thì thời gian năm năm, mười năm sẽ qua vèo như giấc ngủ trưa. Chàng Moritz trong "*Giờ Thứ Hai Mười Lăm*" sống qua được hai mươi năm trong tù, nhờ cái đầu anh ta ít suy nghĩ. Triết gia Tristan tự tử sau một thời gian ngắn bị giam cầm, chính vì cái đầu nhiều khúc mắc của anh đã hại anh. Có người lý luận như thế, dù chỉ để an ủi mình. Nhưng nhiều đêm nằm trằn trọc trên sạp gỗ, bị lũ rệp tấn công không ngủ được, nghĩ lại cái triết lý sống trong tù ấy, không phải là không đúng. Và Miêu Nữ là một yếu tố quan trọng làm anh em đội Xây Dựng quên thời gian dài khùng khiếp của trại tù.

Thời kỳ cơ thể Miêu Nữ bắt đầu rạo rực. Một dấu mốc quan trọng đầu đời. Nhiều anh ý kiến, phải tuyển cho

Miêu Nữ một tấm chồng thật xứng đôi vừa lứa. Già hết xí quách, không được! Đen đũi xấu xí, không được! Ôm o gầy mòn hoặc mập phệ, cũng không được! Tiêu chuẩn làm mẫu được đưa ra: mạnh khỏe, trẻ trung, và nhất là bộ áo lông khoác bên ngoài phải đẹp là yếu tố hàng đầu. Con đực xấu hình sẽ di truyền một đàn con xấu mã.

Cả trại chỉ có Miêu Nữ là con mèo duy nhất, nhưng khi tới tuổi động tình, không biết loài vật thông tin với nhau bằng cách nào, liền có ngay một chàng mèo mướp xa lạ, từ đâu đến ve vãn làm quen. Một anh ra vẻ hiểu biết:

- Loài vật rượn đực có mùa. Trong thời kỳ rượn đực, âm hộ của con cái nở lớn và tiết ra một mùi rất đặc biệt. Đó là dấu hiệu báo cho con đực.
- Nhưng con Miêu Nữ nhà mình, âm hộ vẫn nhỏ xíu.
- Nhỏ là vì nó còn trinh, cái hoa của nó đã ửng đỏ lên rồi đấy.
- Còn cái mùi, có ai ngửi được mùi gì đặc biệt không?
- Chỉ con vật nó đánh hơi được mùi của nhau thôi. Con người làm sao ngửi được mùi của con vật?

Có anh lái vấn đề sang hướng khác:

- Thế, đàn bà khi động tình, âm hộ có tiết ra mùi gì không?

Nhiều tiếng cười hô hố sau câu hỏi.

- Đàn bà, bốn mùa thời tiết nắng mưa, bất kể ngày đêm sáng tối, lúc nào cũng có thể làm tình được. Cần chi phải tiết ra mùi này mùi nọ?

Biên Khuỳnh lên tiếng:

- Tôi xin các ông. Đừng nhắc đến cái loài động vật xương sống thẳng đứng, nhưng không có tình cảm ấy nữa.
- Loài gì xương sống thẳng đứng, không tình cảm nhỉ?
- Anh ta ám chỉ đàn bà đấy. Cay cú con vợ nhà phản trắc, rồi ghét lây những người đàn bà khác. Thế là bắt công!"
- Thôi, bấy nhiêu đủ rồi. Đừng xé vết thương rách ra thêm.

Sau lời can thiệp, mọi người trở lại đề tài mèo.

- Các anh đồng ý chọn chàng Mướp cho Miêu Nữ không?
- Mướp là ứng phụ duy nhất, không chọn nó thì chọn ai?

Thế là chàng Mướp đương nhiên trúng tuyển. Nhiều người nói, mèo chỉ giao hợp ban đêm, chưa ai thấy được cái pha cụp lạc ấy bao giờ. Và kế hoạch chương trình được đề ra cho cái đêm động phòng của Miêu Nữ, làm sao để mọi người có thể quan sát rõ ràng.

- Đừng tránh né sự thật. Cứ nói thẳng là thị dâm đi.

Buổi tối, trong phòng giam, Miêu Nữ bị cột dưới sàn bằng sợi dây dài. Mục đích dụ chàng Mướp vào phòng. Miêu Nữ kêu meo meo, có vẻ xoắn xang. Mướp lượn vòng bên ngoài, cũng kêu meo meo. Kêu hoài không thấy tình nhân, Mướp chồm lên cửa sổ nhìn vào. Cuối cùng, do tiếng gọi tình yêu thôi thúc, chàng phóng qua cửa sổ, vào với nàng. Mọi người tránh gây tiếng động, sợ làm Mướp mất bình tĩnh. Một số nằm trên sạp, thò đầu nhìn xuống sàn. Một số lót tấm nylon, nằm dưới nền đất nhìn cho rõ.

Lúc đầu, Mướp ta chưa dám xáp gần. Chàng lượn quanh Miêu Nữ, nhìn tới nhìn lui, quan sát động tĩnh. Mướp lượn tới đâu, Miêu Nữ quay nhìn theo đó, chứng tỏ nàng đang thèm muốn lắm. Thấy tình hình có vẻ khả quan, Mướp khép vòng lượn, xáp lại gần, cọ mình vào Miêu Nữ. Nàng ngước đầu, vươn cổ đợi chờ. Chàng âu yếm vuốt ve càn cổ êm mượt như nhung của nàng bằng cái đầu của mình. Miêu Nữ đê mê làm cái đuôi xù lông, dựng đứng lên. Mướp tưởng đã có thể tiến thêm một bước nữa, bèn đặt chân trước lên lưng Miêu Nữ, đề xuống, định leo lên. Bất ngờ nàng kêu "méo", và cào vào mặt chàng. Mướp giật mình phóng ra xa. Có người la lên:

- Gái còn trinh mà bị tấn công sỗ sàng quá, nó mắc cỡ. Phải từ từ!
- Mắc cỡ mẹ gì! Nàng muốn treo giá ngọc đấy. Càng treo giá ngọc càng cao phẩm người.
- Suyt! Suyt! Làm ơn cầm bớt mấy cái mồm giùm tôi đi!

Sau một phút ngỡ ngàng, Mướp lấy lại bình tĩnh, đến gần ve vãn nữa, làm lại cái màn mơn trớn từ đầu. Vài lần như thế, và lần nào khi tới giai đoạn leo lên, Mướp cũng bị Miêu Nữ cào cho rách mặt. Trên tình trường, có lẽ Mướp đã từng nhiều lần xông trận, cho nên có thừa bản lãnh và kinh nghiệm. Gặp trường hợp quá khó, phải dùng biện pháp mạnh: cưỡng dâm. Mướp cắn cổ, đè Miêu Nữ xuống. Nàng la lớn, vùng vẫy dữ dội. Kể

bạo dâm chưa làm ăn gì được, đã bị nàng cào cấn toi bời. Chàng nhảy ra, đứng trơ tráo nhìn nàng và thờ. Nàng gồng mình, xù lông, nhe nanh trong tư thế sẵn sàng xé xác con quỷ râu xanh.

- Ha, ha, ha. Miêu Nữ nhà mình gìn giữ tiết trinh quyết liệt hơn Kiều Nữ của Nguyễn Du.

Biết gặp phải chần tinh nữ quái, chàng thất vọng quay mình phóng qua cửa sổ, ra ngoài. Mất dịp thị dâm, có anh chửi thề:

- Đù mạ, ép duyên cũng không xong.
- Thế mới biết, trên đời này làm gì có cảnh hiệp dâm. Nếu nó không chịu, cứ giã giụa hoài, đổ thàng nào dứt vô cho lọt!

Một anh nói như vừa phát giác ra chân lý.

Mọi người đi ngủ để lấy sức ngày mai lao động. Biên Khuynh tháo dây, thả Miêu Nữ. Không biết Miêu Nữ lên ra hồi nào. Giữa khuya, nghe tiếng mèo tru tréo kêu la đau đớn, ngoài hàng rào trại. Vài anh choàng dậy.

- Xong rồi! Miêu Nữ đã bị phá trinh.
- Mất trinh làm gì mà la dữ dội thế. Đúng là con Miêu Nữ nhà mình bị bệnh khổ dâm.

*****

Nhớ lại thời kỳ Miêu Nữ động đực, ông Lâm cất tiếng gọi:

- Sơn Ca ơi, con nuôi Meo Snowball được bao lâu?
- Con không nhớ rõ. Có lẽ cũng năm hay bảy tháng rồi.
- Con đem nó ra đây cho ba coi.
- Ba cũng thích Meo Snowball của con hả?

Sơn ca ẵm con mèo đặt vào lòng ông Lâm. Ông nâng nó lên, gỡ cái đuôi, nhìn vào đít.

- Ba nhìn gì kỳ vậy? - Con bé hỏi.

Ông trả lời tránh né:

- Nó ỉa không chùi đít. Ba coi có sạch không.
- Cứt mèo khô queo, không dính đít đâu. Ba đừng lo.

Ông Lâm không phân biệt được cái âm hộ nở lớn, ửng đỏ, có mùi của mèo cái động đực và bình thường ra sao. Nhưng ông tính đã đến kỳ rạo rức của con Meo Snowball.

- Từ nay, ban đêm con thả nó ra hành lang. Đừng giữ nó ở trong phòng.
- Tại sao?
- Lại nữa, hết "why" rồi tới "tại sao". Lúc nào con cũng hỏi, cũng thắc mắc.
- Cô giáo dạy muốn hiểu biết rõ ràng thì phải hỏi.
- Này nhé, con có bạn để nói chuyện cho vui, thì Meo Snowball cũng cần phải có bạn chứ?
- Con là bạn của nó.
- Nhưng nó cũng cần thêm vài đứa bạn đồng loại.
- OK.
- Hãy nói "vâng", đừng "OK." với ba.

Con bé cười, vâng dạ.

*****

Miêu Nữ có mang. Chàng Mướp quất ngựa truy phong biến dạng. Trên cõi đời nhiều gian trá này, tên Sở Khanh nào cũng giống nhau. Nói năng đường mật. Chìu chuộng vuốt ve. Thề thốt đủ điều. Không có em, anh sống không còn ý nghĩa, cho nên anh có thủ sẵn một chai thuốc rầy. Nếu em lác đầu từ chối, thì anh sẽ nốc cạn chai thuốc này, tự tử trước mặt em. Nàng sợ gây án mạng, xiêu lòng để cho chàng tháo sợi dây lưng quần. Thế là xong! Nhưng khi nàng bắt đầu đặt vấn đề trách nhiệm, là lúc chàng tìm đường tháo lui. Chàng Mướp thuộc loại cao thủ trong các cao thủ Sở Khanh. Cặp bồ với Miêu Nữ một thời gian rất ngắn, Mướp trốn đi không lời từ giã, để lại cho Miêu Nữ một bầu tâm sự.

Biên Khuynh trách nhiệm săn sóc "bà bầu", theo dõi thai nhi. Anh em đội Xây Dựng tiếp tay trong vấn đề thực phẩm, có được món ngon cũng chia phần cho Miêu Nữ bồi dưỡng. Một hôm, Biên Khuynh kêu lên:

- Tôi nghe nó máy rồi!

Anh em bu lại, người nào cũng muốn thăm thai Miêu Nữ. Đặt bàn tay lên cái bụng bầu, vuốt nhẹ, để yên, nghe ngóng.

- A ha... Nó chòi cộm cả tay tôi.
- Nó đập dữ quá!
- Ấy! Đừng bóp mạnh, coi chừng sảy thai.
- Tôi nghe lúc nhúc cả một bụng. Lứa này dễ chừng cũng được mười con.
- Làm gì có. Mèo chứ đâu phải heo mà đẻ nhiều thế?
- Anh nghĩ bao nhiêu?
- Từ ba đến năm là cùng.
- Theo kinh nghiệm, tôi biết mèo cũng như cọp, chỉ đẻ tối đa hai con.
- BỐ KHỈ! Chả có thằng nào kinh nghiệm hết. Chỉ nói phét!
- Xin can các ngài. Miêu Nữ mang thai mệt mỏi, nó cần nghỉ ngơi. Các ngài cứ rờ mò, nắn bóp hoài. Sảy thai mất!

Đội Xây Dựng trông chờ ngày Miêu Nữ lâm bồn. Chưa chi mà nhiều anh đã đặt cọc trước. Anh nào cũng muốn có một con mèo để nuôi. Biên Khuỳnh kiếm đâu được cái thùng carton, bỏ vào đấy một manh bố, vài miếng giẻ rách, lót ổ cho Miêu Nữ nằm cựa. Và ngày ấy thật vô cùng đặc biệt. Miêu Nữ nằm trong thùng kêu meo meo, bức rức không yên. Biên Khuỳnh ngồi một bên, thỉnh thoảng đưa tay vuốt đầu Miêu Nữ để an ủi. Nhiều người đứng chung quanh, hai tay chống đầu gối, chống khu nhìn vào. Đây mới là giờ phút "đàn bà đi biển một mình". Miêu Nữ rướn mình. Rặn. Một cái đầu bé tí thò ra. Lại thụt vào. Rặn nữa. Lại thò ra. Rồi nguyên cái đầu lòi ra luôn, tới cổ bị mắc kẹt, khựng lại. Miêu Nữ hết hơi, ngưng rặn, thở lấy sức.

- Phải giúp Miêu Nữ, lòi hài nhi ra.

Một bàn tay thò vào. Biên Khuỳnh cầm chiếc đũa gỗ mạnh bàn tay:

- Đừng! Để tự nó đẻ.

Có anh sờn sát kêu lên kinh ngạc:

- Sao nó đẻ bằng lỗ đít nhỉ?
- Diên! Chỉ có chị của ông đẻ bằng lỗ đít. Chứ mèo phải đẻ bằng âm hộ.

Hiệp thứ hai. Miêu Nữ lấy hết sức. Rặn nữa. Phọt ra nguyên một sinh vật bằng ngón chân cái, động đậy trong cái bọc nhờn đục. Nhiều người thở phào. Hình như trong lúc Miêu Nữ rặn, nhiều người cũng rặn theo. Có tiếng reo:

- Mèo đẻ bọc điều. Con này đúng là quý tử.
- Con nào mới ra cũng nằm trong bọc như nhau. Chả có gì lạ.

Miêu Nữ quay lại liếm sạch cái bọc nhờn. Sinh vật hiện nguyên hình, hai mí mắt còn dính liền không mở được. Nếu không tận mắt nhìn thấy mèo đẻ, chưa chắc ai đã đoán được sinh vật đang ngo ngoe này là một con mèo con.

Miêu Nữ đẻ chưa xong. Tiếng keng từ ngoài cổng vang lên, báo hiệu giờ xuất trại lao động buổi chiều. Mọi người dẫn ra, chuẩn bị đi làm. Mấy lần Biên Khuỳnh rời thùng carton, nhưng Miêu Nữ chồm lên, kêu meo meo réo gọi. Anh quay lại, ngồi kế bên. Miêu Nữ lại nằm xuống, chuẩn bị đẻ tiếp. Miêu Nữ cần sự có mặt của Biên Khuỳnh, và anh cũng không rời xa con vật trong cơn đau đẻ. Lần đầu tiên, anh em đội Xây Dựng thấy được chân tình thiết tha gắn bó giữa người và vật, ai cũng cảm động. Anh em đề nghị Biên Khuỳnh khai bệnh nghỉ lao động, ở lại lán để đỡ đẻ và săn sóc cho Miêu Nữ. Trước khi rời trại, có anh dặn:

- Nhớ giữ cái nhau mèo. Quý lắm đấy.
- Giữ lại làm gì? Các ông định ăn sao? Nghe nói, ăn nhau người để tắm bổ hay trị bệnh gì đó, nhưng phải là nhau của đàn bà con so mới tốt. Còn nhau mèo, chưa nghe nói có ai ăn. Các ông định tắm bổ hay trị bệnh?
- Không phải ăn. Ai làm chủ cái nhau mèo, sẽ gặp nhiều điều hên.
- Nhảm! Thế mà cũng có người tin được.
- Không tin thì để cho người khác tin. Việc gì phải phê bình chỉ trích?

Một anh lên giọng dạy đời:

- Trong cơn tuyệt vọng, đôi khi niềm tin là chiếc phao cứu mạng. Trên đường đời, lấy niềm tin để xoa dịu những bất trắc đón đầu, làm hành trang đi tới. Kẻ nào không có niềm tin, thấy tương lai chỉ là một hố huyệt bi thảm sau cùng.
- Ha, ha, ha... Từ một cái nhau mèo, sinh ra lắm câu triết lý cải lương!

Suốt khoảng đường từ trại đến hiện trường lao động, cái nhau mèo và niềm tin là đề tài bàn luận của anh em đội Xây Dựng.

*****

Miêu Nữ sinh tư. Một thằng Cu, lông mướp giống bố như in. Ba cái Bướm, lông trắng vá vàng như mẹ. Miêu Nữ đúng là mẹ đảm, vừa lo bắt chuột nuôi mình, vừa cho con bú mớm chu đáo. Bầy con lớn nhanh như thổi. Sau một thời gian ngắn, thằng Cu Mướp vượt trội và bộc lộ cái tính hung hăng giành giật. Khổng Tử viết: "Nhân chi sơ tính bổn thiện", e rằng không đúng với trường hợp Cu Mướp. Mỗi lần bú, nó đạp con này, hất con kia. Và khi cái vú nó đang bú hết sữa, nó sẵn sàng dùng đầu ủi văng những con khác để chiếm lấy cái vú nào còn mọng sữa. Nhìn bản chất mà đặt tên, anh em đội Xây Dựng đặt cho nó cái tên rất ư là phá hoại xã hội: Thằng Ăn Cướp.

Ban ngày là thời gian Miêu Nữ cho con bú và nghỉ ngơi. Đêm, nó ra ngoài, lẩn vào bóng tối, dầm trong sương đêm, rình rập sẵn mồi, tha chuột về cho con. Chuột lớn, nó xé ra từng mảnh cho con để ăn. Chuột nhỏ, nó không cần chết, chỉ làm con vật mất đi sự lạnh lẽo, để con nó tập vờn, chụp, bắt cho quen việc săn mồi. Lần nào, Thằng Ăn Cướp cũng giành lấy để tập, và ăn một mình. Anh em đội Xây Dựng thường gõ đầu, dạy cho nó biết thế nào là luật công bằng. Nhưng Thằng Ăn Cướp vẫn tính nào tật ấy, không thay đổi.

Chăm chỉ nuôi con được ba tháng, Miêu Nữ bắt đầu ruồng rẫy đàn con. Nó lại động đực và đi tìm tình nhân mới. Khi nó nằm, đứa con nào còn quyen luyến mẹ, mon men tới gần cọ dựa, bị nó vả vào mặt, nhe nanh làm dữ, rồi đứng dậy lạnh lùng bỏ đi. Dù biết đấy là bản năng thiên tính của loài vật, nhưng có anh cũng mượn có chữ xéo:

- Đồ hư đốn mê trai, nhẩn tâm dứt tình mẫu tử.

Anh khác thêm vào:

- Thế cũng còn khá. Miêu Nữ nhà mình nuôi dạy con cho đến ngày biết tự lập. Nhiều bà vừa đẻ con ra, liền thả trôi sông, hoặc bóp mũi ném vào thùng rác, như ném một món nợ đời. Hạng ấy, còn thua xa Miêu Nữ.

Biên Khuỳnh bực dọc:

- Tại sao, chuyện gì các anh cũng bắt quàng sang loài động vật có xương sống thẳng đứng?
- Đừng cay cú bạn ạ! Trong đội Xây Dựng, bạn không phải là người duy nhất bị vợ bỏ. Và nếu tính cả trại, khối thằng khác còn đau hơn bạn nữa. Hãy chịu khó động não một chút đi. Ở tù, có vợ hay không, đều như nhau cả. Mai kia được thả ra ngoài. Thằng nào còn vợ, thì cứ thế mà tiếp tục cuộc chơi. Thằng nào mất vợ, thì bỏ thời gian đi quơ quào đâu đó, cũng kiếm được một con đàn bà điền vào khoảng trống. Trên quả đất lúc nhúc đầy người ta này, không thiếu giống cái.
- Nói nghe dễ! Người chứ đâu phải vật mà bạ đâu xâu đó.
- Hừm! Cứ suy tận cùng bằng số, mọi sự gán ghép giữa nam và nữ, đều vì cái ấy của nhau thôi!

Một anh lên giọng mô phạm, phê bình:

- Đúng là lý luận của bọn háo dâm, tôn thờ dục lạc!

*****

Một ngày, Biên Khuỳnh cùng nhiều người khác, được lệnh tha khỏi trại cải tạo. Trong thời gian chờ làm thủ tục phóng thích tù nhân, Biên Khuỳnh đan một cái lồng trúc, dự định sẽ đem Miêu Nữ về cùng anh. Bằng hữu nói, trong giới xe đồ thường tin dị đoan, không chịu chờ mèo, sợ bị điềm xui gây ra tai nạn dọc đường. Và khuyên anh nên để Miêu Nữ lại cho đội Xây Dựng nuôi, để chuyển đi về của anh khỏi gặp trắc trở.

Cuộc chia tay nào cũng buồn. Nhưng cuộc chia tay giữa Biên Khuỳnh và Miêu Nữ, có pha thêm nước mắt. Anh ôm Miêu Nữ:

- Con ơi, bố không muốn bỏ con, nhưng bố con mình đành phải xa nhau thôi. Một phần máu thịt của con, không biết có hên hay không, nhưng bố giữ nó và luôn mang theo mình như một kỷ vật.

Biên Khuỳnh móc trong đay nhỏ bằng vải, một cái nhau mèo đã phơi khô, đưa cho Miêu Nữ người như chứng minh lời nói của mình, rồi cẩn thận cất vào trong đay. Anh bắt tay anh em đội Xây Dựng. Ôm Miêu Nữ lần

chốt, hai mắt anh đỏ hoe, và cúi mặt xuống sát Miêu Nữ như hôn từ biệt. Mang túi xách lên vai, anh đi thẳng ra cổng trại, không dám quay đầu nhìn lại.

Miêu Nữ không biết đó là lần chia tay cuối cùng với bố nuôi của nó. Nhưng đến tối, nơi chỗ nằm hàng đêm, không thấy Biên Khuỳnh, nó kêu meo meo, và quanh quẩn đi tìm đến tội nghiệp. Những ngày sau, nó vẫn còn thơ thẩn đi tìm. Gặp ai nó cũng ngước lên, kêu meo meo, như hỏi: "Bố tôi đâu rồi?"

Sau đợt thả tù, các trại thừa người. Ban chỉ huy dồn tù nhân lại để dễ bề quản lý. Trại cũ bỏ trống. Anh em đội Xây Dựng đem Miêu Nữ và đám con của nó theo. Nhưng chỉ một đêm, Miêu Nữ bỏ đi đâu mất. Mãi sau này, có người ngang qua trại cũ, ghé vào tìm vài thứ vật dụng còn sót, thấy Miêu Nữ đã về lại nơi đây, lảng vảng nơi chỗ nằm có hơi hướm bố nuôi của nó. Lán trại chỉ còn những đồ đạc phế thải vất ngổn ngang. Và trên sạp gỗ, vẫn còn cái thùng carton lật nghiêng với manh bố rách. Thời gian phủ lên mọi vật một lớp bụi mờ mờ. Biên Khuỳnh đã đi rồi, Miêu Nữ ở với ai?

*****

*dòng đời trôi,
Biên Khuỳnh về đâu?
Miêu Nữ bây giờ ra sao,
giữa những điều tàn hoang phế?*

- Ông đang nói gì thế? - Vợ ông Lâm hỏi.

Ông giật mình:

- Không! Chẳng nói gì.

Quay qua các con, bà nói:

- Má thấy nhiều khi ba của tụi bây ngồi lặng hàng giờ, thỉnh thoảng cười vu vơ, hoặc lảm nhảm một mình. Đó là dấu hiệu của tuổi già, lẫn rồi đấy.

Đưa con gái lớn:

- Con nghe nói những người bị tù cải tạo ở Việt Nam, tinh thần bị khủng hoảng, tâm trí mất bình thường. Hay là con đưa ba đến bác sĩ tâm thần, khám thử xem sao?

Ông Lâm cười lớn:

- Chỉ có mẹ con tụi bây điên thôi. Con có bao giờ nghe nói, tuổi trẻ nhìn tới tương lai, người già nhìn về quá khứ?

Mấy đứa con vỗ tay:

- A... Ba của tụi mình đang nhìn về cái thời còn làm quan, mang hia đội mao!